

Ett hopp ut i det okända!

Att jobba bland ett fyrtiotal glada förskolebarn i stekande het värme, utan tillgång till rinnande vatten eller skolmaterial – Marlen Back från Iskmo begav sig ut på ett uppdrag som hon nu i efterhand beskriver som något hon var totalt oförberedd på. Att se fattigdomen, orättvisorna och att uppleva bristen på livets nödortf sporrade henne att ta kontakt med Hoppets stjärna och samarbeta kring en insamling för förskolan i Kibaha, Tanzania.

Det är ett år sedan Marlen kom hem från Tanzania. Marlen, som till vardags jobbar som försäkringsrådgivare i Vasa, hade bestämt sig för att vara alterneringsledig. Hon hade också bestämt sig för att göra nytta, ta del av en annan kultur och ett annat samhälle. Valet föll på förskolan i Kibaha, Tanzania, där hon under en månad jobbade som volontär.

Har du alltid velat vara volontär?

Egentligen inte. Och det var heller inget lätt beslut att åka iväg som 49-åring till ett okänt ställe. Men – alla borde åka! Vi skulle förstå världen så mycket bättre, förstå alla de nyanlända som nu söker skydd och möjligheter i vårt land. Det är ingen självklarhet att man har en penna att skriva med, mat för dagen eller tak över huvudet. Jag insåg hur bra jag har det. Vi har ingen orsak till att klaga.

Vilket är ditt starkaste minne från tiden i Tanzania?

Det är nog ett besök i en bergsby där man förberedde sig för ett stundande giftermål. Flickan, som var 14-15 år, hade varit instängd i sitt hem i tre månader för att hon skulle förberedas för giftermålet. När vi besökte byn hade hon blivit "utsläppt" och hon sades vara fullärd inför äktenskapet. Jag tänkte mycket på min egen

dotter. Tänk om hon skulle ha blivit bli bortgift som 14-åring? Det kändes orättvist att flickor som var duktiga i skolan och som skulle kunna få en utbildning och ett yrke, var tvungna att bryta sin skolgång för att giftas bort. Flickor trycks ner och får aldrig en chans att gå i skola.

Barnen i förskolan – hurdana är de? Och hurdan är förskolan?

Det var så klart mycket lek och skratt. De var blyga i början. Undervisningen baserar sig på upprepning och att lära sig utantill. Där fanns inget skolmaterial, inga papper, böcker, knappt ens en penna. Nu har en av volontärerna, som var där samtidigt som jag, samlat pengar för skolmaterial – situationen är nu lite bättre på den fronten. Man har också flyttat skolan och nu finns en allmän vattenkran i närheten av skolan. Det fanns det inte då. Själva byggnaden är mycket enkel, inga möbler, inget egentligt golv. Man sitter på sandgolv på en matta. Det är helt ofattbart hur små medel man har! I förskolan satsar man mycket på att lära barnen engelska. De behöver ha uppnått en viss nivå för att kunna börja skolan. Annars talar man swahili. Det är väldigt annorlunda från våra förhållanden.

Vilka tankar hade du när du kom hem?

Det var så tudelat. Dels fanns det vita sandstränder, femstjärniga hotell och lyx. Dels fattigdomen. Upplevelsen förändrade mig. Det är människorna som lämnat det djupaste intrycket.

Varför ville du engagera dig och samarbeta kring en insamling?

Jag vill ge tillbaka. Trots fattigdomen fanns där en stor gästfrihet och vänlighet. Jag blev så väl emottagen! Nu känner jag att det är min tur att ge tillbaka – för jag kan! Vi har det bra. Jag hoppas att så många som möjligt vill vara med och ge barnen skolmat! De behöver verkligen all hjälp de kan få. Med små medel kan vi förändra barnens liv.

KOM MED OCH BJUD FÖRSKOLAN I KIBAHA PÅ LUNCH! Du kan göra en penningdonation till Hoppets stjärnas insamlingskonto: FI57 4963 1040 0374 39, meddelande "Kibaha"

1 lunch kostar 1 euro, för 50 euro får hela förskolan mat för en dag!